

בערוב ימיו נעשה סבא שלי

.איש שומר תורה ומצוות האקר

:יש לציין שלא מרצונו החופשי נגרר הפך להיות כזה סבא שלי כתב .

ביהדות

שלא כמו בחוקות הגויים, המטרה איננה מקדשת את האמצעים

גם כל האמצעים להשגת המטרה צריכים ללבוש צדק

****.כזאת היא דרך התורה הקדושה, שדרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום*****

- והינה היום מסרתי את בלתי'אזר, שאימא שלי קנתה לי בתמימותה הרבה

-ה- Mac book ששימש אותי להרבה מצוות שבאות בעבירה -

.לסבא שלי כדי שיערוך לו פרמוט טוטלי -

בעיני אנשי משטרת ישראל, אני אחד האנשים המסוכנים ביותר שחיים היום במדינה-נכשלתי בהגנה על המידע שלי.

-אני יודעת שהתכוונתי לדברים אחרים לגמרי. ולא הרגתי אף אחד...

אבל גרמתי נזק להרבה אנשים. נקלעתי למקומות הלא-נכונים.

"?לא מגיע לי למות, נכון סבאל"ה"

בכיתי וליטפתי את ראשו של סבא שלי.

קיוויתי שהוא לא מסומם יותר מדי מהאופי אטים שהרופאים מלעיטים אותו בהם.

סבא שלי כל כך מכור, שהשאלה האם להפסיק אותם בכלל לא עומדת על הפרק. הכאבים יהרגו אותו.

יתכן שמוח כזה, חד וחריף פשוט מסוכן להשאיר בצלילות מלאה. סבא שלי הוא לוגיקן-

וזה דבר יעיל מאוד. התיאוריות שלו לגבי תורת הקבוצות סיקרנו המון אנשים.

את כל הדברים האלה לא הוא סיפר לי. למדתי עליהם **GOOGLE Secret index History**.

יש באינדקס הזה המון מידע אזוטרי, על מפקדים שערכו הבונים החופשיים, למשל- אילנות גנאלוגיים מדומים של היטלר, ובין לבין גם פיסות מידע מהימנות ורלוונטיות לגמרי.

מידע שאף גורם אחר לא יהיה מוכן לקחת עליו אחריות.
הדיסק און קי שלי צפצף בכניסה וזה היווה לגבי סימן רע לבאות.
הוצאתי אותו בשלווה למאבטח. חייכתי חיוך עקום של חנונית והמשכתי הלאה
מודה לאלוהים על מזלי הטוב.
אם הייתי דתייה הייתי מברכת הגומל על זה שהדביל לא הבין שהוא הרגע נגס בלחמנייה וירק את היהלום שהיה מוחבא בתוכה.

תכננתי להוריד פיסות מידע, תצלומים, מסמכים, פרטי תכתובות- שהיו גורמים לאנשים בצוות מטה ראש העיר- לחרבן קוביות
אפילו בקריית הממשלה ובחו"ל.

היה לי המון מידע, מבולגן, חצי ממנו בעגה שלא הייתה מובנת לי, מקודד ומוצפן אבל מה שכן הבנתי גרם לי לרצות לעבור לגור בכפר בגליל שמקבל את אספקת החשמל שלו מגנראטור.
התחשק לי לדחוף את הראש למיקרוגל ולצרוב לעצמי את המוח, עד שאשכח הכול, הכל.....

חלק ממה שקראתי עסק בתוכניות ההיערכות של העיר במקרה של התקפה בנשק כימי או ביולוגי

הם תכננו לנטוש את העניים. הם לא הכינו שום תוכניות חירום.

הם קיוו שבבלגן הכללי הם פשוט ימותו ויפנו את העיר למי שהעיר שייכת לו.

לדעתם, אלה שלא עובדים פשוט מיותרים .

כלכלת המדינה אינה יכולה לשאת אותם יותר.

תמונות, גרפים, צילומים.

חישובים משוערים של טווח הפגיעה וההרס שנעשו בידי פלוגי, יהושע מורטהיימר.

פקינג רשימות שינדלר. פרויקטים מסתוריים של בנייה.

תוכניות להתנתקות משאר המדינה. להקמת רפובליקה רב-לאומית.

לתושביה של רפובליקת Ta -יש את כל הכישורים להשתלב ולהפוך להיות חלק מהמרחב הגלובאלי.

.

ראיתי את המצב תחת ענן של אמפטמינים וקנבואידים-הבטתי על רגלי הרזות, ומהייתי כמה מהר הם יישאו אותי אם אצטרך לרוץ מהר ורחוק.

בשבילי, הפורמט הטוטלי של בלתי'אזר היה יום אבל. אני עשיתי לו את כל ההגדרות

. בראתי את התצורה שלו. בצלמי ובדמותי

.אימא שלי באה להיות איתי בזמן שסבא שלי התבודד עם המחשב

המשפחה מעצבנת, אבל בשעת מצוקה אפשר לסמוך רק עליהם. ומה עם החבר שלי?

-פעם שאלתי אותו

"מה אתה עושה כשאתה מתעייף מלשתוק?"

"אני נח- ואז אני שוב שותק"

הם תלשו אותו מהקיוביק שלו. ולקחו אותו. לאן. לאן. לאן.

בלילה, ישבתי מול המחשב, עישנתי ג'וינט והרגשתי כמו החמאס כשהקלדתי את המילים.

":התגובה שלי תהיה מכאיבה."

בעידן שלנו מיתוג שלילי הוא גזר דין גרוע ממוות. לא צריך יותר.

מספיק לגרום נזק כספי, נזק תדמיתי, למישהו- או לחברה כולה, את המישהו הזה לא התכוונתי לחשוף.

אילולא החבר שלי לא היה עולה מולי במסנג'ר וכותב

C:/format

המצאתי את הקוד הזה בתור בדיחה פרטית והוא הפך לסימן מוסכם שהצביע על כך שעלי למחוק את המידע על המחשב בכל מחיר, בלי להרוס אותו.

לתת למשטרה לחפש ולראות בעצמם שאין שם כלום. למחוק מהמחשב כל פאקט של מידע שעברה בו, להעלים כל סממן לכך שהמחשב הזה קיים אי פעם תקשורת עם מחשב אחר,

לנקות את טביעות האצבעות הווירטואליות,

להפשית אותו עירום עד לרמת ה bios, ה cookies, spyware, buggers, sniffers, tracers, brute telnet force, OS hijackers, data diggers, hack 'n' slashers, telnet loppers, ftp snatchers, ping rappers,

היה עליו גם למחוק את הקישורים בין המידע שתדמיתי לערכים שונים ב-Wikipedia. להעלים נתונים מ-Ldap. המחשב שלי היה פרוץ מכל עבר, כמו זונה אחרי gang bang. את הפקעת שטויותי סביבי יוכל רק מוח מסודר כמו של סבא שלי לארגן.

פרק שני

"ולפעמים, כשאני מסתכל על התאומים של עזריאלי שנוגעים בשמיים הם נראים לי כמו גבר ואישה".

(שמעון פרס)

כשהוא הסתכל על החלון, מגדלי עזריאלי החרוכים נראו באמת כמו בעל ואישה. אחד התכופף והתקמט, נשען על רעהו.

הבעירה שם עדיין לא נפסקה.

תזכורת מתמדת ללוע הפעור ולזמן השאול.

בהתחלה הוא חשב, שבעינויים אמיתיים צריכים לכסות את העיניים.

שאל לו לראות את שוביו, או את המקום בו הוא מוחזק, משרד מינימליסטי ונטול סממני היכר אנושיים.

אבל לא.

איך להסביר את זה, הם היו אנשים אמיתיים לגמרי, האנשים ששבו אותם והוא היה גם הוא אמיתי לגמרי, והוא כבר הרבה זמן לא הרגיש את עצמו ככה. רוב הזמן הוא היה צופה אילם, שומר, משגיח את צעדיה, אבל כשהרגיזו אותו, היה אני אחר שלו מתעורר, שהיה מסוגל לכול, שאנשים פשוט לא התעסקו איתו, שאנשים סרו מדרכו, שהם ראו בו לקוח שאי אפשר למכור לו צרות.

נראה היה שהאנשים האלה היו רצו למכור לו צרות. ואם הוא לא רוצה לקנות אותם, כדאי לו לשתף פעולה. הוא לא רצה לקנות את הצרות. ואז הם התחילו בטקטיקות של סוכני מכירות, מבטיחים לו רישום פלילי נקי והתחלה מחדש, לו ולה, שיוכל אפילו לשמור על העבודה שלו.

זה לא שכנע אותו. הוא הביט בהם בבוז. בוז היה הנשק שבעזרתו התגונן מפני העולם, שנעשה תוקפני עם השנים. הבוז שלו היה מצמית, מקפיא. הרגשת שאכן אתה כינה, אבק, חצץ. הוא התנשא מעל שוביו.

שוביו לא השתכנעו מהבוז שלו. הוא הפך אותו בעיניהם לאגוז קשה לפיצוח, ולפיכך אתגר.

הם הניחו מולו את ה-Lap-TOP. אחד מהם חבש כפפות מנתחים סטריליות וצחקק ברשעות. הם פרצו לקרביים של הלאפ-טופ - גם ל partition החבוי, הם הריצו על מסך LCD תמונות שלהם ביחד, שהם חשבו שאיש לא יראה לעולם. הוא ניסה להשפיל את העיניים כשראה את הרגעים האינטימיים שלהם מוקרנים על המסך לעיני שוביו.

גם את התיקיה שהכילה תמונות מלוכלכות.

ואז הם התחילו להריץ תיקיות אחרות. כשהם נתנו לו לדבר סופסוף, הוא שאל אותם מי לעזאזל נתן להם את הזכות לחפש במחשב שלו. יש לו תעודת עיתונאי סיווג גמא-טכנולוגי. השוברים גיחנו.

"מר בק, אנחנו חושבים שמה שנמצא על המחשב שלך בכלל לא קשור לטכנולוגיה. נהפוך הוא. הוא עוסק בעיקרו ברוחניות".

הוא הזדקף בכיסאו. מבעד לערפל הסם (מה זה? סוג של קטמין? סם אמת? GHB?)

הבחין שידייו אזוקות. "תסלח לי, אני לא רואה שום דבר רוחני בנתב מזוין שמוחבא בחדר 404 בעיריית תל-אביב".

שמע את עצמו אומר, אולי זה היה האני האחר, זה שלעולם לא היה מסתבך בצורה כזאת.

אני חייב למצוא דרך להתקשר לאבא שלי, או לאחותי. ואז חשב עליה. הוא כבר לא כעס. הוא הצטער שהוא לא הספיק להגיד לה את זה לפני לקחו אותו. שיקרה מה שיקרה, הוא לא מתחרט על כלום.

פרק רביעי

לפני שנתיים הייתה לי קריסה של הנוירונים. באותה תקופה עבדתי עם אגממנון, המחשב הנייח שרץ עליו שקנפגתי בצורה ייחודית. המחשב שלי לא עמד בדרישות התובעניות של הסטרטוסופרה. נאלצתי להאיץ את עצמי. באותה תקופה היה קל להשיג ממריצים כמו שקל לקנות מסטיק ללא סוכר ב-AM:PM.

זללתי אותם כמו סוכריות. באותו תקופה דיברתי כמו אדם בעל צרכים מיוחדים. אנשים לא עמדו בכובד שהעמסתי עליהם. הייתי מואצת מדי, ריחפתי מעל המציאות, הקשרים רצו, ראיתי דברים קדימה ופתחתי יכולת חיזוי.

חיזוי הוא לא נבואה. לכל היותר מדובר לראות קדימה, ליצור תרחישים ולברור מתוכם את זה שנראה הכי הגיוני. יותר דומה להעלאת ניחוש מושכל. מי ששולט בסטטיסטיקה שולט בחיים עצמם. המודלים שלי הוכיחו את עצמם ביעילות מפחידה. לא ניבאתי ולא ראיתי בכוכבים. ניסיתי ללמוד ולאסוף מה שיותר נתונים, לנתח דברים שקרו

ולנסות להשליך על מה שיהיה.

זה היה מטורף.

אבל כך גיליתי למשל שאחד השותפים שלי ב"רשת" סוחר בנגזרות לא חוקיות ויצירתיות של חגיגת ובילדות מרוסיה. כלומר, במקום שהסמים יסתירו ממני את המציאות, הם גרמו לי לראות אותה באור בהיר כאור היום, עד שהסתנוורת.

ידעתי שסבא שלי יבין כי הסטיות היא תורשתית. גם הוא חווה תקופה של האצת יתר בנעוריו. כשהיה סטודנט ולמד מתמטיקה.

גם הוא כמוני הפסיק לישון.

שכל רגש מצפון הם החוט המשולש שלא יתנתק.

הרבה אנשים כמוני, שעבדו עם גרסת הביטא הפרוצה של הסטרטוספרה השתגעו. חלק מתו מהתקפים אלימים סמי-אפילפטיים או סמי-מאנים, חלק אכלסו מחלקות סגורות ב"בארבי" או ב"גואה". מסיקים היסקים מטורפים, ממשיכים להתבוסס עיוורים ביער של הסתברויות וחיזויים עיוורים.

זה היה פגם שתוקן בגרסת האלפה של הסטרטוספירה. כי user מורשים התחילו לחסל שישיות red bull ולהיחנק מקוק.

גם אני כמעט איבדתי את זה. רזיתי בלי הכרה והזנחתי את עצמי.

ניסיתי ללכת לבית חולים ולא מצאתי את הדרך. הלכתי לסבא שלי ולא הייתי צריכה להסביר לו כלום.

במהירות מואצת השיפוט העצמי יורד ולכן גוברת הסכנה להניח מסקנות שגויות. המחשבות רצות מהר- מהר. לכן חשובה הבדיקה העצמית. עיקרון הבדיקה העצמית מנע ממני לשקוע בפסיכוזה. הבנתי שיש לי בעיה כי לא מצאתי את הדרך הביתה ולא ישנתי.

דבר שני שסבא שלי אמר לי:

תחשבי בעובדות, לא בהנחות.

רק כך אמרתי לעצמי

רק כך

לא תרחפי

בחלל הריק

נטולת

צורה

כשהגעתי לבית החולים ראיתי איך אנשים חולים וכואבים מפנים את הדרך לסבא שלי כאילו הכירו אותו, כאילו היה איש חשוב.

נתנו לי זריקת הרדמה. ישנתי 48 שעות והייתי בסדר גמור. זה הספיק כדי להחזיר את צריכת החשמל לרמות נורמאליות, להוריד את העומס על הנוירונים, לתת לסינפסות שרופפו את קשריהן להתחבר חזרה. מזל שלמוח הסטוי יש יכולת לשקם את עצמו.

נאלצתי כמובן להתרחק לזמן מה מהסטרטוסופרה עד שיצאה גרסת האלפה המשופרת ו-Rasha השיג לו קונסולה תואמת פרוצה שהשאיל מהעבודה ולא עמדתי בפיתוי.

פרק חמישי

פשוט תכניסי כבר את ה-Product key"

"אני משתגע".

ידעתי שכל דקה שהבחור הזה איתי אונליין ושולח לי פאקט מידע של הממשק טווה סביבו רשת חוטים של מזהים דיגיטליים, אבל לא יכולתי להאיץ יותר. נהייתי יותר ויותר כבדה ופחדתי להטעין לא טוב. הייתה לי נטייה לנסות להטעין יתר על המידה ובסוף לעשות באגים. בגלל זה עיקרון הבדיקה העצמית של סבא שלי היה חשוב.

"על החיים ועל החיים שהם יותר מחיים".

אמרתי לעצמי. עברתי את האימות כמו כלום. ממש החלקתי אל תוך הממשק כמו לידה לרחם ...

אל תתרגשי יותר מדי על ההתחלה. אם בכלל תצליחי לקלוט את הסטרטוסופירה, ייקח ל-Uvatar שלך להיטמע בה בערך חצי שנה, וזאת בהנחה שאף אחד לא יעלה עלייך. זה לא second life ואת לא רוצה שהמקקים יעלימו את הניק שלך כאילו אף פעם לא היית.

[לפרקהקודם c:/defrag dissociate recollect memory](c:/defrag dissociate recollect memory)

"דאקי , תפתח את הדלת.

דאקי

אני חייבת

להשתמש במחשב שלך

ולדבר עם מישהו

ואחר כך אני אלך

דאקי זאת אני.

דאקי, תתעורר."

דאקי גר בלב הפשע, ליד התחנה המרכזית החרבה,

שבה גר שבט של אנשים שבחר לחיות בחושך.

באויר המחניק והמעופש. אלה שמשטרת ההגירה

רדפה אחריהם. שוהים בלתי חוקיים.

המוני אנשים מעמים וביניהם חיים-מתים הזומבי , ואלה שחיים על הזומבי.

באזור הזה מוות פתאומי הוא מחזה שכיח,

בכל יום היו באים אמבולנסים לפנות אנשים בגלל המגיפה.

בסוף חדלו לבוא ונשכחו . אנשים גססו בפינות הרחוב ואף אחד לא הציע להם מים.

בלב המאפליה הזאת בחר דאקי, בן העשירים לגור.

הוריו הסתגרו מאחורי החומות בשכונה המבוצרת שלהם ולא דיברו עליו.

דאקי העביר את ימיו במשחקים בלובי של הסטרטוספירה, מסטול מסירופ נגד שיעול.

ברגע הזה לא היה לי מישו אחר לפנות אליו חוץ מהאביר דאקי, שהיה חייב להיות בחירה יותר טובה ממה שקיוויתי.

פרק שישי

לדאקי היה אוכל אמיתי בבית. בעיני, זאת המשמעות של להיות עשיר. אוכל אמיתי זה אומר קורנפלקס, חלב עמיד וכמה שקיות של חטיפים עם חותמת סטריליות.

המשמעות של המושג "עושר אגדי" הייתה

"אוכל אמיתי מתי וכמה שרוצים".

לי הייתה רק ההקצבה מהבנק של תלויים לתחליפי סויה המיועדים לצעירים עובדים ואפשרות להוסיף עד 30 תחליפי טעם על פי בחירה. כשהייתי צריכה לקנות חפיצים בשביל הסטרטוספירה תחליפי הטעם היו התענוג המפוקפק הראשון בתור ללכת.

היה חודש שלם שהסתפקתי בתחליף טעם אחד, של קפה- בשביל משקה הבוקר. כשנאלצתי ללעוס כריך לחם סויה עם טופו התקבלו מרקם וארומה של טירמיסו.

אבל זה נתן לי את הכסף ל- disc on key משלי- אומנם מהשוק השחור ומשומש, אבל על ה-Mac book המפורמט השתלתי עותק של מערכת הפעלה מזויפת עם לוגים בדויים שהיו תירוץ עלוב לאליבי, אבל הזמן ומגבלות היכולת היו גורם לרעתי.

התכוונתי להתחבר מהמחשב של דאקי לכונן ה-flash הווירטואלי שהיה על המחשב של אביו של Rasha. ולהוריד אליו את המידע. אבא של Rasha היה מאתגר התפתחות טכנולוגית ובכלל לא ידע על קיומו של הכונן הנסתר.

אם מישו ישאל אותי, רוב הסיכויים שהוא אפילו לא יודע מה זה ואפוא משיגים דבר כזה. ניתן לאתר כונן virtual flash רק בעזרת סורק תדרים, וכדי להפעיל סריקה כזאת על מחשב צריך צוות חתום של המשטרה.

ואבא של asha היה אחד מהאנשים שהשוטרים הרגישו נבוכים לידם. הוא בנה במו ידיו אימפריה של חומרי הדברה והחזיק מפעלים במזרח הרחוק שבהם עבדו עברייני תוכנה, בתנאים פחות גרועים מאשר במקומות אחרים.

אין סיכוי שהוא ייתן להם להוציא צו כזה. זה יפגע בכבוד שלו ואבא של Rasha היה אחד האנשים האחרונים שהאמינו במושג הזה.

כשחשבתי על זה, תוכנית המלחמה שלי נראתה כל כך נאיבית ואופטימית.

אסור לי להיכנס לסטרטוספירה עם ה user של דאקי כי אני לא אוכל להפעיל ה-uvatar שלו.

ואת ה-uvatar שלי כולם מכירים. ותודות לפאשלה שעשיתי, אי אפשר יותר להתחבר כ-anonymous או כ-shadow.

אם אבקש מ-דאקי להתחבר במקומי, ה-uvatar שלו לא יעבור זיהוי ביומטרי ב-flash drive.

ואז חשבתי על משהו אחר- ואולי אוכל ליצור shield שיערבל את המזהים הביומטריים שלי?

זה היופי של הסטרטוספירה. בשביל מי שמכיר אותה כמוני, לתכנת זה פשוט להביע משאלה שמשהו יתקיים.

הסטרטוספירה במצב כל כך ראשוני שהם לא העלו על דעתם שמישהו ינסה להתחבא בתוך הסטרטוספירה- כולם חשבו שהם מכירים את כולם.

הם לא העלו על דעתם שהמעוכבים (וכל מי שלא קבל user מורשה לסטרטוספירה נחשב בעיניהם למעוכב) יכולים לדעת על הסטרטוספירה, לא כל שכן להשיג קונסולית פרוצות וליצור Uvatar.

היה user אחד שנקרא shadow או anonymous. הוא נוצר על מנת שאלה שמשתמשים בסטרטוספירה להגשמת כל מיני מאוויים סדיסטיים ולמצוא פורקן לדחפים אנטי סוציאליים יוכלו לעשות את זה בפרטיות.

ה-user הזה היה אפור, נטול מזהים ביומטריים. כל מה שהמשתמשים הלא- חוקיים היו צריכים היה לספור את כמות הפרופילים הלא פעילים, ולפי זה לחשב את כמות ההאקרים שיכולים להיכנס כ-anonymous או shadow.

אבל כשדמות ה-shadow שלי פרצה לליבה והורידה משם את ה"doom project" - שכלל את תוכניות העיר לאסון המתקרב ומידע על פרויקט ה-uvatar boot to reality beta הם התנערו מהגאוה המטופשת וחסמו את ה-user הצללי והאנונימי.

האם הם חשבו גם על האפשרות של סקריפט חילול מזהים ביומטריים בזמן אמת?

אם לא אנסה, חשבתי, אני לעולם לא אוכל לדעת.

פרק שביעי

ניסיתי להסביר לאלכס את עיקרי הדברים.

למה אני חייבת להיכנס לסטרטוספירה.

את מי ואת מה אני מנסה להציל.

"תשמע" אמר דאקי "נכון שאתה מאוהב?"

אלכס היה סליז בול. הוא ערך מגזין פורנוגרפי מקוון שהתייחד בסיפורי פנטזיות, שנכתבו על ידו, בלא מעט כישרון.

במקום אחרים שסתם ליקטו והטמיעו סרטונים מ-You Porn.

אלכס היה אחד מאלה שהאמינו שאיבר המין הכי גדול של האדם נמצא בין האוזניים.

"תראה" ניסיתי להסביר - "זה כמו בסרט מאטריקס, ואני מציעה לך עכשיו את הגלולה הכחולה ואת הגלולה האדומה, רק בהבדל אחד: בסרט הזה, המכונות זה אנחנו. מי שאנחנו בחרנו להפוך להיות. אני מציעה לך להתעורר. אני יודעת שאני התעוררתי".

"את יכולה להשתמש בקונסולה שלי" אמר אלכס. "אבל את לא יכולה להישאר כאן אחרי כן."

פרק שמיני

איך בכלל הגעתי לסטרטוספרה? באותה תקופה יוקר המחיה עלה בצורה שערורייתית. משפחות שעד אתמול היו להם מכונית וכלב ובית נאלצו להתקיים במשך שבועות מבנות. או מעוגת שוקולד שלא טרייה. הייתי נואשת למצוא מקצוע ולהתפרנס. מה שהרוויח Rasha כעיתונאי לא הספיק בשביל להתפרנס. כדי שיהיה לי אוכל, נאלצתי להפוך את עצמי לנדרשת. באותה תקופה, העירייה החליטה להקיף את העיר ב-wimax - כלומר, להקים רשת אלחוטית ציבורית.

שלכל אזרח עם לפטופ תהיה גישה חופשית לאינטרנט מכל מקום בעיר הזה. זה נחשב לפרויקט חברתי בסגנון אם אין לכם לחם תאכלו wi-fii. הם היו צריכים משהו שיעשה את העבודה השחורה - שיתרוץ ברחובות וימדוד את איכות הקליטה ובמידת הצורך גם ידע לבצע עבודות תחזוקה קלות - ואני לקחתי התפקיד. ציידו אותי במדים של עובדת עירייה ובמכשיר שמסוגל לנטר עוצמת אות wi fii ובארגז עם כמה כלים טכניים. התחלתי את ה"תעוררות" ביום אחד בחודש אלול, כשהרחובות נשרפו. האוויר היה כמו אחרי הפצצה גרעינית. בבית קפה אחד, התלונן בעל הבית על גלישה איטית. במיוחד אצל לקוחותיו. עשיתי כל בדיקה שיכולתי וקיוויתי שאצליח לפתור את התקלה בלי התערבות של ה"בכירים" אבל משהו המשיך להפריע לתדר של מגדיל הטווח השכונתי

משהו המשיך ולהפריע לרשת האלחוטית הציבורית של בית-הקפה. למרות שכל הבדיקות שעשיתי יצאו תקינות לגמרי. הדבר הנכון לעשות היה פשוט לדווח הלאה. לגלגל את האחריות ממני למישהו אחר. התפקיד שקבלתי על עצמי, היה בסך הכול עבודה שחורה, לא משהו מסובך ואף אחד לא עמד לתגמל אותי על מאמץ מיוחד. אחרי שביצעתי אתחול מלא לצידוד ובדיקת פינגים, הדבר האחרון שנשאר לי לעשות הוא לבדוק תדירים של רשתות פרטיות, גם כאלה שמצפינות את ה-Mac address שלהן ואמורות להיות בלתי נראות. כלומר, הרשתות שהיו גלויות לעיין לא היו אלה שיצרו את הרעש, ורשת פרטית מוצפנת הייתה הניחוש המושכל הראשון שלי. אבל לא היה לי את הצידוד הזה עלי כך שלא יכולתי לבדוק.

היום היה חם, חם בצורה שמטריפה את הדעת, ובעל העסק אפילו לא טרח להציע לי בקבוק של מים מינרליים, שמחירים הרקיע שחקים לאחרונה.

הבטחתי לו לחזור מאוחר יותר, עם הצידוד המתאים. התחלתי להרגיש רע, וחשבתי שהמשך השהייה מחוץ לבית, ביום שבו מדד זיהום האוויר אדום, בלי מקור מי שתייה נקיים זמין, לא יועיל בשום דבר.

אבל ההרגשה הרעה שלי נמשכה גם כשהגעתי הביתה. rasha ניסה להקל עלי, הוא טיהר בשבילי מים, לשותות ולהתקלח. אבל אלפי פטישים זעירים הלמו בין הרכות שלי. וכשבאתי לנחם את עצמי בכתיבה בבלוג, גם חיבור לאינטרנט לא היה.

בדקתי את המודם, ניסיתי להתחבר לרשת הציבורית, הכול היה נראה תקין ובכל זאת לא הצלחתי להתחבר.

אולי זה סוג חדש של ווירוס מחשבים, שתקף גם את ה-Mac book שלי וגם את הרשת האלחוטית, ניסיתי לתאר לעצמי. אולי זה ווירוס שיוצר סוג של חומת אש, המשכתי לשער השערות ביני לבין עצמי, בלי שהיה לי מושג בעצם.

rasha הוציא וחימם כמה תחליפי-בשר צמחיים לארוחת הערב. סיפרתי לו על הבעיה שלי ועל הרעיון שהיה לי, לחפש רשת פרטית מוצפנת שמפריעה לתדר של הרשת האלחוטית בבית הקפה ההוא. rasha הציע לי לנסות חפיץ חדש, דמוי כדור טניס, שמיועד בדיוק למטרה הזאת, פיסת טכנולוגיה לא הכי חוקית.

ידעתי ששימוש בצידוד פרטי אסור במסגרת מה שכונה "גבולות התפקיד". אבל מה שהבוסים שלי לא יודעים, לא יכול להזיק לי. למחרת בבוקר התייצבתי שם, עם המנטר ש-rasha מסר לי. החפיץ הקטן, דמוי הכדור חשף מסך-מגע קטן ועליו רשימת הרשתות הפרטיות המוצפנות באזור. אלה שהמכשיר שלי לא ניטר.

מסתבר שהאזור הזה לא ממש שורץ סיגנלים, כיאה לחלק הנחשל של העיר.

הממשק של החפיץ הציע לי אופציה מסקרנת: trace hidden data transfer - אפשרות לנטר תעבורת מידע על פי דפוס נפח משתנים ולא על פי רשתות.

הפעלתי את הממשק והקלות והבהירות של התשובה, שתאמה את הניחוש המושכל שלי הפתיע אותי: מישהו העביר נתונים, בסביבה הזאת, בנפח שאינו מתקבל על הדעת. נפח מידע שאינו אפשרי על סמך הטכנולוגיה של

היום. ניסיתי להסתיר את ההתרגשות מהתשובה שהופיעה על הממשק, הרגליים שלי רעדו. התחלתי להזיע.

עכשיו, אחרי שהסקרנות שלי באה על סיפוקה, מלמלתי לבעל הקפה שאני אעביר הלאה את המידע על ההפרעה לממונים עלי, מאחר וטיפול בתקלת איטיות אינו בגבולות התפקיד שלי ומיהרתי להסתלק מהמקום.

כמה דקות אחרי כן, התמוטטתי בפינת הרחוב והתחלתי להקיא .

עוברים ושבים חשבו שאני עוד זומבי מהתחנה ואפילו לא חשבו לבזבז עלי כוס של מים מטוהרים.

פרק תשיעי

ההרגשה הרעה לא עזבה אותי עד הבית. צלעתי, ידייתי בקושי, גלים של חום וקור שטפו אותי. קיוויתי ש-rasha השאיר לי קצת מים מטוהרים, ואם לא השאיר, שלכל הפחות נשארו עוד כמה טבליות-טיהור כדי שאוכל להכין לעצמי כוס של תחליף-קפה ולאושש קצת את עצבי הרעועים ממילא.

רק כשהגעתי הביתה נזכרתי בחפיץ שלקחתי בהשאלה מ-rasha, מיששתי את הכיס כדי לבדוק אם החפיץ הקטן, דמוי כדור הטניס, לא נשכח או נגנב ממני כשהקאתי ברחוב.

החפיץ עדיין היה שם. ומוזר מזה, הוא הראה על רשת פרטית מוצפנת, ממש כאן, בתוך הבית. לפי עוצמת הסיגנל הרשת הייתה חייבת להיות בתוך הביית. אבל הרשת הביתית שלנו שימשה את rasha להתחבר לשרת-המרוחק של מקום עבודתו.

ולכן היא לא הייתה מוצפנת-Mac. כל מכשיר פשוט לניטור רשתות היה אמור לזהות אותה.

החפיץ הצביע על רשת פרטית מוצפנת, בעלת נפח תעבורה גבוה מהרגיל, אבל לא חריגה כלומר, לא משהו מפלצתי כמו שראיתי בבית הקפה.

התחלתי לחפש בבית אחרי נתב חדש שאולי rasha קבל מהעבודה ולא מצאתי אותו. ההרגשה הרעה לא עזבה אותי. במשך החיפושים הרגשתי שהכוחות שלי הולכים ועוזבים אותי. נשכבתי על הרצפה ורבעתי עליה, כהת חושים.

"פיצלה" אמר rasha כשחזר ומצא אותי מכורבלת על ריצפת הבטון הקרה. "שוב את על מנת יתר של אמפטמינים? את כבר שכחת את הפעם האחרונה שזה קרה?"

"שום אמפטמינים" מלמלתי והוצאתי מהכיס את החפיץ. "תראה את זה". החפיץ עדיין הראה על קיומה רשת מוצפנת, ממש כאן בתוך הבית.

עיניו של rasha נפערו בתדהמה. בשקט-בשקט הוא ניגש ל"מכונה" והריץ כמה שורות של חיפוש. פניו נחרשו קמטים. נדמה היה ששעה ארוכה עיניו התרוצצו בחוסר מנוחה מול המסך המרצד.

כשחזר, הוא נראה כמו מישהו שיצא מתוך טראנס. "פיצלה" הוא מלמל שוב והושיט לי את היד. עזר לי לקום והושיט לי חטיף אנרגיה וכוס מים מטוהרים.

"פיצלה", שמעתי כמה שמועות מסתובבות... אבל חשבתי שאילו עוד הזיות פרנואידיות של חנונים טקיים משועממים, אבל נראה לי שזה זה".

"זה מה???"

"ובכן, מישהו שלח לי מייל הזוי, על יוזמה מהפכנית, על אינטרנט 3.00, מין רשת חברתית גלובלית שפועלת במרחב של מציאות מדומה, מיזם חדשני שטורפד באיבו, משהו מטורף מבחינת תשתית, תחשבי רק על כמות הסיבים האופטיים שצריך להשקיע בזה, זה עולה המון, ולמה שמישהו ירצה להקים רשת שאין שום טכנולוגיה שתומכת בה?"

"איך זה קשור אלי?"

"ובכן, המיזם הזה, הוא קשור בננו-ביוטכנולוגיה, הם חושבים שמאחר וגוף האדם ממילא מוליך אפשר איכשהו לנצל את זה כדי שאנשים יוכלו לשדר מידע ישירות לרשת, כמו בטלפניה והם ציינו שם שהחזון שלהם הוא להפוך את אוכלוסיית העולם למקוונת, כלומר, שכל אדם ישדר ויקלוט תדרי RF, באופן לא מודע, ואפילו אם יורשה לי להוסיף, לא רצוני".

המילים שלו הסתחררו לי בראש. המחשבה שלי נעשתה דלוחה, עכורה, לא מסוגלת לעמוד בקצב תעבורת הנתונים ש rasha הנחית עלי.

"אז מה זה בעצם אומר?"

"פיץ, תסתכלי על החפיץ, את יכולה לקרוא אותו, נכון?"

rasha החזיק את החפיץ. הוא זיהה רק את הרשת הביתית. ואחר כך הצמיד את החפיץ ללחי שלי.

החפיץ הראה על תעבורת נתונים במהירות גבוהה.

"ברכותיי פיץ. יש מצב שאת אחד הנתבים האנושיים הראשונים".

"אם אני נתב אנושי, זה אומר שאני אמורה לגלוש בטלפאטיה?" שאלתי.
"אני לא יודע- זה אומר שאת משדרת תדר מסוים של radio frequency – ואיזשהו מכשיר אמור להיות מסוגל לקלוט את מה שאת משדרת. החפיץ למשל זיהה אותך". "תביא לי את בוב מקג'ימי". בוב מקג'ימי היה הכינוי למחשב הנייד של Rasha. Rasha. אף פעם לא שמח לתת להשתמש בבוב מקג'ימי, זה היה בשבילו פרטיות מהסוג שלא הייתי אמורה לחדור אליה. המחשב שלו היה המבצר שלו, מוקף בחומת אש דרקונית, מתעדכן שוטף בכל עדכון שיוצא לאנטי- וירוס ולאנטי spyware ורץ על גרסא מותאמת אישית של לינוקס, שכמוה הייתה רק אחת בעולם- זו שלי ושל rasha. אבל הפעם נדמה שסקרנות הרגה את החתול. Rasha לא וויתר על האנחה כניגש להביא את ג'ימי מקג'ימי. המחשב היה מולי. הוא זיהה אותי כרשת אלחוטית. הוא התחבר. התחושה הראשונה אורלבון וריקנות גמורה בחלל אחר כהרבה מאוד קולות אנשים דמויות לא אנושיות חיות אגדיות אלים מוזיקה – לא ממש צלילים מאוד עשיריטועים אגירה "הבורסות בטוקיו... נפילים.... ראש הממשלה" כאילו ים של מלל אפף אותי, מיליוני שיחות התנהלו בסימולטניות, אבל יצרו יחד מין הרמוניה מופלאה. להפתעתי גיליתי שאני יכולה לזוז. ואיכשהו לפי התנועה התכווננה ה"מוזיקה". יכולתי להבחין בקטעי משפטים, לפעמים אפילו חצי ויכוח. העיניים שלי יכלו להתמקד וליצור קשר עיין עם מי מקהל האנשים. היו שם המונים מהם, אבל חלקם דמויות אפורות, בלי גוף. נמצאתי במעין אולם אופרה או כנסים עתידי. הוא הקיף אותי ב 360 מעלות. האור היה אפוף אבקנים מוזהבים, שריחפו, שזורים בשורות שנראו כמו עדכוני rss. ניתן היה לגעת בהם. נגעתי באחד, והוא נפתח למסך דמוי מסך פלזמה:

Welcome to stratosphere

PLEASE INITIALIZE YOUVATAR

הרגשתי דקירה חשמלית, כאילו משהו נעקר מהחזה שלי, כאילו מהדק סיכות שידך לי את המוח, העיניים שלי דמעו, שרפו, אור לבן שרף לי את העפעפיים----- כשהתעוררתי, rasha היה מעלי עם כוס שלי מים מטהרים. ניסיתי לדבר, והרגשתי כאילו שכח איך מדברים. נאלמתי. אחרי עשר דקות בערך, rasha דיבר ראשון: "איך זה קרה לך פיץ? במה נגעת שמה? אכלת שם משהו? שתית? זה בטח המים המזוינים האלה. פיץ, נראה לי שאת ספגת כמות רצינית מאוד של קרינה"

פיץ, נראה לי שמספיק להיום. נראה שעדיף שלא תעשי את זה יותר. כאב לי הראש בטירוף. לקחתי כדור מהסטוק שנשאר לי מהתקופה שבה כדורים פסיכיאטריים היו ה-דבר בשביל להיזרק מהמציאות הכואבת. בגלל שלא לקחתי מרגיעים כבר הרבה זמן, וגם ככה הרגשתי חלשה נורא. נפלתי לישון.

בחלום שלי הגוף שלי הפך למטריצות, אלגוריתמים - כל מיני נוסחאות שלא הבנתי. הרגשתי שמספרים בינאריים זורמים בתוך הגוף שלי במקום דם. שאני מתפשטת מהגוף שלי, מוצפנת ומקודדת.

לאט מתוך המשוואות החלה להיווצר דמותי מחדש- אפורה ונטולת תווים מזהים. היא התגבשה לאיטה, כמו עשן מתמצק. היא החלה לשוטט בחלל פלזמה שקופה- מסכים על גבי מסכים של פלזמה שקופה שעליהם הוקרן בליל לא ברור של דיבורים בשפה זרה. הבנתי שזאת כנראה אנגלית, אבל דחוסה, עמוסה במשמעויות ולא ממש מובנת.

הבנתי רק את המילה "גאודי".

ניסיתי להושיט יד ולגעת באחד המסכים: זה הרגיש כמו לגעת במים.

דמויות נוספות הילכו בצללים כמוני, דמויות אפורות חסרות מזהים, וביניהם התהלכו אנשים אמיתיים- אם כי בעלי איכות מלאכותית משהו, כמו דמויות קרטון בתצוגות.

אבל הם נראו ממשיים בצורה מעוררת חלחלה. רובם היו לבושים בסגנון היי-טקי שמרני, אבל היו גם נשים בשמלות חוצניות, מבהיקות באור אולטרה סגול, והיו שם אנשים שענדו תכשיטים מזהב טהור משובצים באבנים יקרות, פאר מופרז.

שמתי לב אבל שרוב האנשים לבשו וואריאציות שונות של אותו לבוש עם אביזרים תואמים. שמלה זרחנית חזרה על עצמה בסגול, אדום, ירוק, ותכלת.

רק אחד התהדרה בגרסת קשת-בענן של השמלה הא-סימטרית הזאת ובכובע שהצל על פניה, בגוון תואם.

אם רצתה להתבלט, כנראה שהצליחה כי אנשים הקיפו אותה ונראו מוקסמים מנוכחותה.

מדי פעם הבזיק שאנדליר קריסטל מטח של אבקנים מוזהבים מוסיקליים.

באחת הפינות התחברו אנשים לנוירוסנסורים כדי להוריד תוסף שמאפשר חווית ריח משופרת. באופן מוזר, הבנתי איך דברים מתנהלים, ומה הם עושים בלי שאף אחד אמר לי. הייתי בצללים, בלתי מורגשת כמו רוח רפאים, רואה ואינה נראית, בלי חשש מפיצוץ האורהלבן לרכות `intializeyouvatar` טענאתהמזההביומטרישלך הגבראתעוצמתאותיתך אנהגברעוצמתאותותיך.

משהו

דחק בי

להאיץ

רק כך

רק כך

לא תרחפי בחלל הריק

דמות נטולת שם ופנים-----

"פיץ, פיץ" צעק rasha בהיסטריה. הוא שפך עלי מים קרים. לא יכולתי לדבר. הוא בכה.

"העפעפיים שלך זזו בטירוף, בתזזית ואת התכווצת והתפתלת... את בסדר?"

אבל אני הייתי יותר מבסדר. כמו חלום מעיק שבעקבותיו באה תשובה, הרגשתי כאילו הפיתרון נעקר בזץ חשמלי מהחזה שלי.

אני לא יכולה להאיץ. אבל בלתי'אזר- המחשב שלי כן.

פרק 11

המחשב והמוח מעבירים מסרים חשמליים ובשניהם הממסר בינארי (on/off).
ניתן להגדיל את הזיכרון במחשב "chips" וגם במוח "synaptic connections"
בתוך חמש שנים יהיו זמינים מחשבים רבי עוצמה עד כדי כך שהם ישתוו לעוצמת העיבוד של המוח האנושי"

(מתוך הבלוג של אלומית בן-ישי)

בקרב מדענים שוררת תמימות דעים באשר להיעדר הוכחות לנזק. עם זאת, בספטמבר 2007 הכריז משרד הסביבה הגרמני כי רצוי להקטין את החשיפה לקרינה מצידוד Wi-Fi, ולבחור במידת האפשר בקישור מבוסס כבלים.

(wi-fi, ויקיפדיה בעברית).

סוג של פתרון לבעיה הוא העברתו של פס רחב של תדר רדיו בכבלים, פס זה מכיל גם תדרים שנמצאים באוויר ומוקצים לצרכים אחרים. דבר דומה הוא שידור וקליטה באלומות צרות מאוד כמו שידור וקליטה בעזרת לוויינים

הרעיון שלנו הוא להמיר את אותות ה-RF לאור בתוך המערכת ולבצע את הטיפול בהם באמצעים אלקטרו-אופטיים. המוח הביולוגי התפתח מקדמת דנא לבצע מטלות כגון זיהוי של טרף המסתתר בעשב או הכרת בן זוג. הוא בנוי באופן מקבילי ואסוציאטיבי. תוך כדי האחדה של פונקציות המעבד המרכזי ופונקציות הזיכרון. דבר זה מקל עליו מאוד לבצע מטלות הדורשות קליטה מהירה והשוואה בין דגמים. באדם הגיעו יכולות אלה לשכלול רב. המאפשר הבנת טקסט וגם הערכת מצב מהירה על לוח שחמט. מחשבים, לעומת זאת, פותחו מלכתחילה לבצע חישובים באופן "טורי" - צעד אחר צעד - תוך ניצול מהירותם הרבה. מבנה זה יוצר קשיים ניכרים בביצוע מטלות אינטגרטיביות ודורש תחכום ניכר בכתיבת התוכניות הדרושות. אך חיוני להבין שיתרוננו הארכיטקטוני של המוח האורגני אינו בלתי ניתן לגישור: אפשר להגשים מטלות עיבוד סבוכות בכל אחת מהארכיטקטורות, או בשילוב מוצלח ביניהם (מתוך הבלוג של אלומית בן ישי).

"את יודעת מה אני חושב? אני חושב שהתשובה נמצאת אי-שם. אם זה קרה לך, יכול להיות שזה קרה לעוד אנשים. ושמישהו עובד על תרופה..."

תרופה למה?

תרופה לפגיעה שלך מקרינת wi-fi. בגלל זה לא רציתי שתיקחי את העבודה הזאת... האותות האלה הם מסרטנים. את חייבת ללכת להיבדק..."

"תלך אתה ותדחף את המוח שלך לתחת." זאת לא שום בעיה". אמרתי. "להיפך, זה עולם יפה וחדש".

"תיכף תגידי לי שהתשובה נמצאת אי שם. או שתקשרי אותי לכיסא ותכריחי אותי לבחור בין גלולה כחולה לגלולה אדומה. פיץ, את הסתובבת המון בשמש, ובאוויר המטונף הזה בעיר המ-WWנת הזאת שעוד תהרוג את כולנו ואת גם לוקחת הרבה סמים ממריצים.... ובשעות שאת ערה את שורצת על הרשת על הבלת'אזר הגרוטאה הזאת"

"בלת'אזר לא גרוטאה" ייללתי.

"הוא גרוטאה! וגם את תיכף תהיי אם לא תעשי משהו, תלכי להיבדק, אולי יש לך גידול על המוח שלוחץ לך על הקרקפת וגורם להזיות?"

"מה נראה לך? שאנחנו בוידאודרום ותיכף אני אתחרפן וארצח אותך? אתה לא מבדיל בין סנאף לבין חוויה רוחנית-תרבותית?"

"ששש..." "אסור לדבר ככה" ליטפתי אותו. והתחלתי לתקתק על בוב מקג'ימי, צוללת לרשת, צוללת לתוך הלילה. צוללת לתוך פרופילים. בחיפוש.

פרק 13

היה אפשר לצפות שהחיפוש הזה יעסיק אותי הרבה יותר ממה שהוא העסיק אותי בהווה של אז. היה אפשר לצפות שהחיים שלי יאבדו כל משמעות אחרי חווית ההתחברות שלי, שאני אזנח כל עיסוק אחר ואצא לחיפוש- אבל זה לא מה שקרה בפועל. בפועל, הלכתי לישון אחרי over clocking מטורף של עצמי, וקמתי כמו אחרי hang over פטרו כימי. לתדהמתי גיליתי שפספסתי יום עבודה ואפילו לא התקשרתי להודיע על מחלה.

ניסיתי לעלות ישר לווידיאו צ'אט מול ראש הצוות שלי, וגיליתי שמחכות לי במשיבון ה-VoIP הודעות היפר-טקסט. כולן היו זועמות.

כולן היו מראש הצוות שלי.

כאשר עליתי מולו, הוא אמר: פיץ, מותק, (מותק היה סימן מרמז לרעות) אני לא יודע כמה פעמים אני עוד אצטרך לחזור על הדגשים האלה- את לא עוזבת תקלה באמצע, את לא רושמת דו"ח ומעבירה הלאה, את נשאת שם ומנסה לפתור את התקלה בכל האמצעים העומדים לרשותך"

"ממתי זה? אתם לא משלמים לי כדי לפתור תקלות. אתם משלמים לי כדי לנטר ולתעד ולהעביר למחלקת תפעול"

"זה נראה לך בכלל מתקבל על הדעת ארבעים וחמישה אחוז מכלל התקלות שאינן נפתרות בקו הראשון?"

"לא, זה לא- אחוז ההעברות שלי הרבה יותר נמוך מזה ואתה יודע את זה. אני לא מעבירה סתם הלאה. עשיתי את כל הבדיקות, וכלום לא היה שם. אין לי מושג מה גורם להפרעה".

שיקרתי במצח נחושה. הייתי יכולה לצפות שיצר ההרפתקנות שלי יגבר עלי, הסקרנות תהרוג אותי ואני אחבק בשתי ידיים את ההזדמנות לחזור לבית הקפה הקטן.

אבל יצר ההישרדות, ומנגנון השימור העצמי התריעו בפני לא לפצח תעלומות בשביל שכר מינימום וביטוח בריאות מוגבל. אובדן כושר הפרנסה פירושו- קושי בגישה למים ראויים לשתייה, אובדן הזכות לתוספי מזון, ורוב המובטלים לא מחזיקים מעמד יותר מחמש שנים בחיים. הרבה בוחרים לקחת את חייהם במו ידיהם הרבה לפני כן.

יש יתרונות למצב הקיים: כולם עובדים, עובדים במלוא המרץ, נחושים להיות עובדים נדרשים, מקפצים עצמם

למשמרות מסביב לשעון, פרודוקטיביים לעילא וזוללים ממריצים כמו סוכריות טופי.

הרבה עובדים קורסים בשירותים מעוצבים תחת נטל האובר-קלוקינג הנורא, גרגרי אבקה לבנה דבוקים לאפם, הלומי פלורוסנט וקפאין.

"אני לא מדבר עלייך באופן אישי. אני יודע שיש לך אחוז העברות נמוך. אלה הנתונים של כלל הצוות.

היחידה ההנדסית מצאה ששישים וחמש אחוז מהתקלות שקורות יכולות להיפתר על ידי אתחול וקינפוג מחדש, וזה שזה לא קורה מלחיץ מאוד את האנשים מלמעלה- אני לא רוצה להזכיר שוב- אם לא תעמדו ביעדים, הפרמיות שלכם יפגעו. ואני לא רוצה שכל אנשי הצוות שלי יהיו רעבים בחג.

אז אני מצפה ממך שתלכי לשם ותעשי כמיטב יכולתך"

היססתי לרגע אם לספר לראש הצוות שלי על התופעות המוזרות שתקפו אותי אחרי הביקור בבית הקפה, ועל החלום המוזר שחלמתי אבל הגעתי למסקנה שאם אספר לו על זה הוא עלול לשאול אותי על תדירות השימוש שלי בחומרים פסיכו אקטיביים והתשובה שלי בוודאי לא תמצא חן בעיניו.

בסופו של דבר הרגשתי סיפוק: אני אוכל לחזור לבית הקפה ולהמשיך בחיפוש, מבלי להדאיג יותר מדי את rasha – כי בסך הכל, אם הטיפול בתקלת האיטיות של בית הקפה יגרום לי נזק נוירולוגי בלתי הפיך, זה יחשב כתאונת עבודה, שאותה גם ביטוח הבריאות המוגבל אמור לכסות.

ובעומק ליבי, זה היה הדבר שאותו רציתי יותר מהכול.

ניסיתי לחשב את דרכי החוצה משם.

ניסיתי במספרים.

פרק ארבע עשרה

בשעה ארבע וחצי במדמוני הדמדומים, אנחנו סרוחים בהם. ראש הצוות שלי עולה מולי לווידיאו צ'אט שוב.

פיץ, אני לגמרי רציני. אני רוצה שתלכי לשם. תגידי לחבר שלך שאין לו מה לדאוג ותפסיקי לזלזל משככי כאבים או מה זה שלוקחים עכשיו?

המטרה של החברה שלנו שהרשת תפעל בכל מצב... גם במקרה של שואה גרעינית....

אנחנו נספק לך את כל אמצעי ההגנה האפשריים. אבל להיות כנה וגלוי איתך- זו לא משימה פשוטה.

הוא הקרין לי תמונה של בעל בית הקפה.

השם של האיש הזה הוא ג'אק. הוא הורשע לראשונה בגיל 16 בחיבור פיראטי של אנשים לרשת הכבלים.

לדוד שלו הייתה חנות טלוויזיות וכך הוא התחיל להתעניין בלוויינים, משדרים, שפופרות אופטיות. הוא למד דברים מתוך ניסיון, בשמות השמונים של המאה שעברה...

אנחנו חושדים שהוא מצא שיטה לגנוב רוחב פס... ושהוא מפעיל מגדיל טווח כדי לשפר את טווח הקליטה של הרשת שלו... אנחנו לא רוצים שגורמים מהסוג הזה יחבלו במאמצים שלנו... לעבור את המבול.

אנחנו לא רוצים שגורמים עבריינים ינצלו את הרשת ויגנבו יותר ממה שאנחנו ממילא נותנים להם בחינם ומעל ומעבר, כי מדובר באזור נחשל .. קודם הם השתלטו על איסוף הבקבוקים ועכשיו הם משתלטים על תדרי RF....

צריכה להיות אפס סבלנות לשימוש לרעה ברשת הציבורית, את מבינה?"

כן.

אז אני רוצה לראות תוצאות.

סיים ראש הצוות את הצ'אט, ובמפתיע- שליח הסעה של החברה רועש על אופנוע, דפק בדלת. זאת הייתה הקפצה ממש.

אולי רצו לתפוס אותו בפעולה?

קבלתי מסיכת מנתחים לשים על הפנים ובקבוק של מים מינרליים בטעמים. חליפת אופנוען שחורה, וצהובה

מזעזעת- שעליה היה כתוב שהיא מגינה מפני קרינה. גם קסדה. הרגשתי שאני נראית כמו חייזר מהחלל החיצון.

כשהייתי קטנה זה לא היה ככה, חשבתי, עוצמת את העיניים לאורך הנסיעה, כדי לא לראות את העניים ושלא יבקשו ממני כסף. נשים הסתובבו רעולות ברחוב אלנבי וזה לא היה מטעמי דת.

את צבע השמים לא ניתן היה להגדיר.

בחורפים האחרונים הים הפך שחור מזפת.

הגענו לבית הקפה, וג'ק ישב בכניסה, מחשב חשבונות על כרטיסיה בעזרת חשבונייה מעץ דהוי. כלב קטן ומדובלל, מחזה נדיר בימינו, רבץ לידינו וכשכש בזנב. הוא חרק שיניים כמו כלב שלא רגיל לזרים.

"איך אפשר לעזור לך גברתי הצעירה?" שאל בנימה עוינת.

השליח, ששתק עד כה "אנחנו עובדי העירייה. יש לנו צו גילוי רשתות למקום שלך".

הייתי נדהמת.

"תגיד, אתה טכנאי?" שאל ג'ק בזלזול.

"לא, היא הטכנאית".

אמר השליח והצביע עלי.

בזעף, כאילו ציפה שאגיד מילת קסם שתחשוף מגדיל טווח פיראטי. הרגשתי מטופשת בפארסה ההרואית הזאת.

לעירייה אין שום בעיה של רוחב פס ידעתי. יש להם בעיה להפעיל ציוד. יכול להיות שמישהו הקטין להם את המכסה כי הם מאזור נחשל או כקנס על שימוש יתר ולכן בעצם היה אמור להיות משהו שיפריע לו-----

ואז אין שום טעם לחפש מגדיל טווח. וגם אם האיש חש שהוא דופק את המערכת על ידי גניבת הקילו בייטים האלה, שיהיו לבריאאות. הרשת הציבורית מומנה מכספי המיסים של הציבור, והגונב מגנב פטור.

ג'ק הסתכל עלי והצטחק. "גילוי רשתות עם איזה ציוד בדיוק? של העירייה?"

"אבל אני מוכן לעשות את זה. אני מוכן לעשות יותר מזה.

אני מוכן לחבר אותך אם תגידי שאת רוצה.

רק תבקשי". ג'ק הסתכל עלי ושאל אותי שוב, בחוצפה, מתגרה: "את רוצה להתחבר, או לא?"

החוויתי ושאלתי אותו במה זה כרוך. האם זה כרוך בהפעלה או באחזקה של קושחה לא חוקית.

ואם כן, מדוע הוא משתף אותי, נציגת בבילון עלי אדמות בזה.

"אני אוהב בחורות טכניות, זה למה. הן מגניבות בעיני, יותר משאר הבחורות. כאלה שלא פוחדות להסתובב בחוץ, תמיד נקיות כל כך... אני אוהב את הריח הזה"

"אבל עזבי, אני סתם צוחק איתך. אני יודע שיש לך חבר"

"איך אתה יודע?"

"כי בחורה קטנה ורזה כמוך לא הייתה מחזיקה מעמד בחיים בתפקיד כזה. רואים עלייך שיש מי שדואג לך, העבודות האלה של העירייה הם בדיחה, משלמים בהם מספיק כסף כדי למות מוות איטי בחנק מסירופ שיעול, בלי לדבר על אוכל"

פניו של ג'ק היו חדים וערמומיים. כמו של חיית טרף ממשפחת החתוליים. אם אני יודעת איך היא נראית, כי בעיר שלנו אין חיות ואפילו השניצל עשוי מתחליף סויה.

התחברתי לבסוף. אין זאת בדיוק שאלה איך, כי הבחור שהתלווה אלי היה זאטוט אנרכיסט עם שכל דפוק שתפס רגליים ונעלם ברגע שהדיבור נהיה ארוך.

או ככה היה נדמה לי.

אפשר להגיד שסקרנות הרגה את החתול, ואפשר להגיד שישנם רגעים שהחיים חיים דרכינו ולא אנחנו אותם. מבחינה ביולוגית, הייתי מותאמת לסטרטוספירה ונמשכתי לתדר שלה כמו שדבורה נמשכת אל פרח מלא צוף:

עולם רווי בתדרי RF, אינפורמציה, נהר מידע עשיר, 24 שעות, שבעה ימים ביממה.

—
—
ההתחברות הראשונה שלי נעשתה תחת user צללי, שהוסברה לי מהותו במילים לא מסובכות.

ה user הצללי הוא user אנונימי-ביומטרית.

מי שיצר אותו הניח שלאף משתמש לא מורשה יהיה ציוד טכני שמאפשר לקלוט תדרים כאלה, לא כלשכן לפענח ולשדר חזרה כ user פעיל.

ניתנה לי הצצה לבית שבו התרחש מעין פרויקט של האח בגדול. יצא לי לראות הדחה בשידור חי, והמועמדים פצחו בשאגות טראגיות, כאילו מדובר בהוצאה להורג. קריין הקריא את תוצאות ההזמנה וקרא לאחת הדיירות בבית לחדר האח הגדול, שם הבטיח לה הפתעה.

ההפתעה המיוחלת הייתה מבט מעבר לחומות של בית האח הגדול.

מבט של העולם המחכה בחוץ,

האח הגדול הזמין אותה לצפות ברגעים בהם נטע-לי הצפונבנית יוצאת מבית האח הגדול אל העולם שבחוץ.

הקיר האטום שמול המצלמה הפך לשקוף, לא עוד החדר-של-האח הגדול.

נטע-לי צעדה מבולבלת ואבודה בשממה חרבה ולוהטת.

העור שלה התקמט, והיא נמסה, כמו מרגרינה בקיץ הגרעיני.

דיירת בית האח הגדול שראתה את כל זה הייתה אני

אחת הדמויות בפרויקט [נמזיס 2.00](#) שהייתה למעשה הדמות הראשונה שגילתה את המותאמות וגם הייתה user מורשה. למרות שאולצה להיכנס לפרויקט בלחץ של אביה, ולמעשה לא הייתה מודעת לכך [שנמזיס 2.00](#) היא תוכנית ריאליטי. כשמתים, התודעה נשארת. התודעה לעולם אינה יכולה בלי גוף להיפרד ממנו. התודעה צריכה לכמוה לגוף כמו הלב למעיין, גרסה sharky ולפיכך הייתה אחת המודעחות הראשונות, בהוותה סוג של גורו אלטרנטיבי - ולפיכך התנגדה לכל הרעיון בכללותו. היא חשבה שאלוהים הוא זה שצריך להחליט אם בני האדם ישרדו את השואה או לא. היא חשבה שהמותאמות לעולם אינה יכולה לשמש תחליף לחיים אמיתיים. היא לא ראתה טעם בחיים שבהם לאוכל אין טעם, ואין ריחות או צלילים שנובעים מחפצים מציאותיים. שהיא לא יכולה לדמיין לעצמה חיים בלי לגעת, באף אחד, והכי נורא - בלי ללדת ילדים. לאחר הדעתה נעלמה sharky ולא נודעו עקבותיה. יתר על כן, כל אזכור לקיומה נמחה מעל פני הרשת. הוירטואלית והאמיתית כאחת. פשוט לא דיברו עליה ולא חיפשו אחריה. אי אפשר לדבר על משהו שלא קיים ב Google? תנסו אתם למצוא משהו על sharky. צ'אטים, מסנג'ר, צילומים של מצלמת רשת. אבל יש המון מהם עם מוזיקה מעצבנת, וכולם עם המזהה הדיגיטלי המקורי של [nemesis 2.00](#)

לנגד מגדלי עזריאלי העשנים, rasha עצם את עיניו.

כמה שנים העיר הזאת בוערת?

נשרפת בחטאיה?

כמה שנים נאכלים שמי העיר הזאת?

—

—

יהושע מורטהיימר חייך אליו ופנה במתק שפתיים מזויף:

ספר לי , איך זה התחיל כל הסיפור הזה? אני מבין שאתה בן אדם טוב, ועיתונאי מוכשר ושלא רצית להסתבך.

תתפלא , אני אדם הרבה יותר פתוח וליבראלי ממה שאתה חושב.

אני מוכן לקבל את זה שמעדת, נסחפת אחרי בחורה לא יציבה בנפשה... שחברה לגורמים עבריינים... אתה צריך להבין, האנשים האלה... הבובלילים האלה, הם לא כמונו אתה מבין?

יש חברה שמעלה אותך ויש חברה שמורידה אותך, והחברה שלהם היא חברה מהסוג שמוריד אותך.... ואני מוכן להיות חבר ולהושיט לך יד... אנחנו יכולים לעזור לך... אם תשתף איתנו פעולה.

אם זה היה תלוי באנשים כמוה וכמוהו - כמו האיש הזה כל התרבות האנושית לא הייתה קורית היינו נשארים כמו קופים על העצים. האנשים האלה- מקדמים את הבערות והם יביאו עלינו אלף שנים של חושך תרבותי אם ניתן להם לשלוט עלינו. אנחנו צריכים לשלוט עליהם".

יהושע מורטהיימר הקרין תמונה של ג'ק.

[R:](#)

"אותי הרבה יותר מפחידים מהאיש הזה היצור שאתה עובד בשבילו, ראש העיר. תגיד לי, אתה חושב שאני מטומטם? תיכף תשלוף לי את הקטע של החוקר הרע? אתה רוצה להרביץ לי? אנחנו הולכים לשחק בעיניים?"

אם אתה מכיר את הבחורה הזאת, את הקטע של העיניים כבר עברתי, אבל נוכל לעשות את זה שוב, אם אתה מתעקש... אני מקווה רק שזה היה שווה, מה שזה לא יהיה שקבלת תמורת הכבוד שלך... אם היה לך אי פעם דבר כזה"

יהושע מורטהיימר צחקק. פניו היה פני ילד שמנת ושעשועים. ממושקפות, היגייניות ומשורטטות כמו של נער מאנגה יפני, כולו חנון היי טק לא מזיק.

—

:y

"שהכבוד שלי לא יטריד אותך. יש לנו דברים יותר חשובים לעסוק בהם עכשיו. בכל מקרה, לפי הנתונים שאספתי,

ניכר שאתה סבור שראש העיר נתון תחת השפעה של כוחות לא-אנושיים, זה נשמע די מופרך, שלא לומר מופרע לא? הזיות סכיזופרניות שמעידות על כך שאתה והחברה שלך חרשתם מזימה לרצוח את ראש העיר ביריות אקדח"

:R

—

"אין מצב עם האקדח. אי אפשר לעשות חור בדבר ריקני."

—

פניו של מורטהיימר התעוותו בזעם, והוא נאבק לשלוט בעצמו.

—

:Y

"אתה קורא לסטרטוספרה ריקנות, void?"

:R

"כאשר מה שמניע את הסטרטוספרה הוא תאוות בצע, אז כן- היא הופכת להיות ריקנית. כשהמראה מצופה בכסף - אנשים לא רואים אחד את השני. זה כמו עוד layer."

—
:Y

"נראה לי שאתה והחברה שלך צרכתם סמים ביחד ואז צפיתם בסרט שנקרא ה"existential"

של דיוויד קרוננברג ובניתם לעצמיכם פנטזיה מסוכנת שבה הייתם גיבורים"

—
:R

"אז למה, אם כך אני פה ולא בבית משוגעים?"

:Y

"כי אני סקרן ומאוד רוצה להבין איזה באג במערכת גרם לך להבין שראש העיר הוא דמות וירטואלית?"

פרק 16

מנא מנא תקיל ופרסין.

מי שיער שהיד שתקליד את המילים האלה לסטרטוספרה תגיע כל כך מהר.

מי שיער שהעתיד יבוא כמו צ'ק שחשבנו שהוא לא מוגבל, ופתאום הוא חוזר אלינו.

כשהייתי קטנה, אני זוכרת, היו פרסומות ששכנעו אותנו לצרוך יותר ויותר. אכול ושתה כי מחר נמות.

מתישהו הפרסומות התחילו לעודד אותנו לצרוך מה שפחות.

לחסוך במים, לחסוך במימ, לחסוך כסף לבן ליום שחור - , בחסות הבורסות המתרסקות פרוחה תעשייה של תוכניות ריאליטי ששיווקו את המציאות בתור בועה ומאמנים אישיים שגזרו למשפחות את כרטיסי האשראי. נדמה היה שהמציאות האורוויליאנית היא האמת- חוסר הוא בעצם שפע.

ומתישהו הייתה התפכחות מכאיבה והכול נפסק וחזר להיות בסגנון שאני מניחה עכשיו, שהוא תנ"כי - אם אני מבינה מה שהיה. כלומר, אליטה כופרת חילונית מול שבטי פרא של מתנחלים שוכני מערות יו"ש- שחילקו לבניהם לבר-מצווה אקדחים. ובאמצע המון אנשים פשוטים שנהיו הומלסים. אנשים שהכרתי פעם כאנשי צבא- טיול- לימודים-משפחה-בית-רכב פתאום התביישו ממני במקום שאני אתבייש מהם.

במצב של היום בירכתי את עצמי שתמיד היו לי מים מטוהרים לשתות, בין היתר כי RASHA הפולני דאג שתמיד יהיו לי ושלעולם לא אעיז לשתות מים מהברז.

אז תמיד היו לנו ערימות של גלולות טיהור מים שיספיקו לשעת מצור.

וגילינו שגם אוכל מסוים של חתולים הוא מזין גם לבני אדם, ובמפתיע הוא גם תחת מזון מסובסד למשפחות בעלות חתולים. ואיכשהו השגנו כל מיני פחיות של בשר משומר מעורב בסויה ותירס שתכננו לחלוק עם החתול.

החתול היה חלק מהסיבה שאהבתי כל כך את Rasha.

בתל אביב להחזיק חייט מחמד היה גרוע כמעט כמו ללדת תינוק: זה היה בזבוז משווע וחוסר אחריות מוחלט.

פחדתי מאוד להיות האימא שמרדימה את התינוק הגוססת מרעב. לישון לתמיד.

גם אמצעי מניעה היו לוקסוס לבעלי אמצעים ובגלל הערכתי עוד יותר את rASHA.

בעת ההיא היו הרבה צעירות שמתו מכל מיני סיבוכים של הפלות חוקיות.

זאת כמובן, בגלל שמעטים הרופאים שיכלו להרשות לעצמם הפלות היגייניות ותנאי סניטריה -ראויים.

הרבה אמהות צעירות דקרו את עצמן בברזל מלובן כדי לא להביא ילד למציאות הזאת.

היו שניסו ללדת, ולא היה להן חלב.

לא היה להן גם איך לקנות אבקת חלב רזה.

והילדים שלהם מתו נפוחים מכפן.

והן עצמן לרוב מתו אחרי זה ממנת יתר ואי אפשר להאשים אותם.או שהם הפכו להיות משוגעות.

ותמיד במצבים כאלה, כאשר המצב הוא כזה הישרדותי, מתעורר הליבידו. אנשים מיהרו מאוד למצוא מפלט אחד בחיק השני. אנשים איבדו עכבות, ולכן היית רואה הרבה בין קשרים בין צעירות ששאפו לשבור את מעגל העוני. לבין גברים שהיו מבוגרים מהן בהרבה.

גם האלימות של האנשים האלה גברה.

לפעמים הרגשת שעצם היותך אישה הופכת אותך למטרה.

לזכותו של rasha יאמר גם שהוא נמשך אלי למרות שביחד עשינו כל מאמץ לטשטש את סימני הנשיות שלי, כדי שלא אהיה מטרה קלה לתקיפה.

בהיותי אישה קטנה, היה עדיף לי להצניע את כל מה שעלול למשוך תשומת לב מיותרת והראשונות ללכת היו השערות שלי שעליהן בכיתי נורא.

נראיתי כמו אפרוח מרוט עם השיער הקצר ולזכותו של rasha יאמר שהוא חיבק אותי ואמר שבעיניו אני הייתי הכי יפה בעולם.

אחר כך הגיע תורן של הרצועות השנואות להעלמת הבליטות הקטנות של החזה: נגדן תמיד התמרדתי, הן גרמו לי להזיע ואין דבר ששנוא עלי יותר מזיעה.

Rasha התעקש עליהם מאוד והסביר לי שגברים תמיד מסתכלים לשם, ולכן אסור שיהיה אפילו רמז שישאיר מקום לדמיון. מה שטוב הוא, שכשהעיר במצוקה המחסור בדמיון הוא אחד הסימנים הראשונים המורגשים. אבל גולת הכותרת היו הגרביים שדחפתי לתוך מהשפעה של הג'ינס שלי. חשבתי שתיכף אתחיל לזמזם לעצמי את השיר "Boys Don't cry"

הרגשתי פשוט מגוחכת.

אבל הרושם הכללי היה של חנון מחשבים בלתי מזיק ברובו.

והכי חשוב, נראיתי כמו בנאדם קצת מוזר ואנשים נוטים להתעלם מדברים שהם לא מבינים.

אז הרושם הכללי, סיפק לי תחושה מסוימת של ביטחון אבל ל-Rasha ולכן השתדלתי למעט לצאת מהבית.

גם לסוכנים ממשלתיים היה עדיף לא לדעת יותר מדי פרטים עלינו.

זה טיפשי כמובן. כי כמות המידע שהם הוציאו עלי ועל rasha הייתה יותר ממה שהוציאו 54 מצלמות של nemesis 2.00 - לא ידענו אז שבכל גלישה בסטרוטוספרה אנחנו משאירים אחרינו פיסת תודעה, שהיא סך כל המספרים הדיגיטליים של כל הזיכרון שלנו.

שבכל חיבור נוצר עלינו wiki - קובץ אינדקסינג פנימי שקורא את כל הפרטים של כל המשתמשים ומזהה uvatars

לא על פי מזהה דיגיטלי אלא על פי תבניות ואורכים ייחודיים של תדרי RF.

בסופו של דבר, הסטרוטוספרה יודעת עליך הכול, בכל רגע נתון. ולא רק זה- היא גם יכולה לקרוא אותך קדימה, ולהעלות ניחוש מושכל על תרחישים אפשריים שבהם תהיה מעורב.

מי שמעבד מספיק מהר כדי לנתח תרחישים סבירים יותר או סבירים פחות, ולצמצם את אפשרויות, יכול לדעת לא רק מה אתה- אלא גם מה פחות או יותר סביר שאתה עומד לעשות.

ולכן ההימור הראשוני שלי היה סבא שלי. רק מוח מחושב והגיוני כמו של סבא שלי יכול לפרמט כמות אינסופית של מיד. סבא שלי יצטרך לג'נרט סקריפט לולאה, תוכנת פרפטואם מובילה שמגדירה את הסטרוטוספרה בכל רגע נתון כהדמיה של עולם שנמצא בטווח של קבוצת האפשרויות שמעולם לא התקיימת- כלומר, הדמיה של הסטרוטוספרה כקבוצה ריקה.

uvatars הוא אחד בכל העולמות.

חוק השימור אומר שיש לא יכול להפוך לאיין- לכן בכל קידוד אפשרי של אפשריות אני קיימת פשוט, כי גם אם תתרגם את המציאות למילים ואת המילים לאותות אלקטרוניים ואת האותות האלקטרוניים לתדרי RF -

עדיין התרגום יכלול בתוכו אותה מסה של אנרגיה ואותן תצורות של העולם שאותו מתרגם.

ולכן חשבנו שאם נשדר בלי להשתמש במילות מפתח אלא במעין שפה פרטית משלנו, נשתמש במילים סתמיות ככל האפשר ולעולם לא נדבר על משהו שניק שיכול לרמז על זהותו מחוץ לסטרטוספירה או בקרב משתמשיה- נחמוק מהם.

כי יש טווח מסוים שאינו ניתן לתרגם במילים.

לא הבנו אז שהסטרטוספירה מסוגלת לפענח גלי מוח שאינם מצויים בטווח ההכרה שלנו בכלל.

ובכל זאת, בהיות הסטרטוספירה "מכונה שיצר האדם" טען סבא שלי, היא לא יכולה יותר מסך התודעה של אדם אחד, זה שיצר אותה. וגם אם הסטרטוספירה היא מרחב מרובה רשתות - ושרתים אנושיים שמחוברים זה לזה ב-boot net אלחוטי.

ורק אלוהים יכול להיות יודע כל,

אמר סבא שלי.

כמו הגרלה שבה רואים את רק כרטיס אחד- הכרטיס הזוכה.

כלומר, אם אלוהים רוצה שחושך ייפול על הסטרטוספירה, ... עמוד ענן....

כשהיית קטנה היו ג'יפים. כיום יש ג'יפים ספורים, ואני ראיתי ג'יפ שטח נוצץ ומפואר בעיקר ברשת, בסטרטוספירה.

ועכשיו, כשהייתי בחוץ, רואה סוף את המציאות פנים אל פנים, ממש מתנגשת בה, הבנתי לאט לאט מה עומד לקרות לי:

הם לא הלכו לשלוח ג'יפים כדי להביא אותי. מה שהם שלחו להביא אותי זה כלבים